

HOMILIA DE LA CELEBRACIÓ

EL BAPTISME DEL SENYOR

Jacint Duran i Boada

Quan estava a la comunitat de Badalona, hi havia un frare que, normalment, sempre em retopava, i jo suposo que li devia fer el mateix a ell; quan jo deia blanc, ell deia negre; quan jo deia a dalt, ell deia a baix; quan jo deia ara, ell deia després; i sempre ens portàvem la contra. Però hi va haver un dia, que em vaig realitzar profundament. Ell preparava un got, -d'una cristalleria que ens l'havien regalat feia pocs dies- per posar-hi cafè i, quan tenia el got a la mà i se l'anava a omplir directament de la cafetera, li dic: "Ricard, que es trencarà és massa calent". I el diu: "no!" I, ben convençut de si mateix, va omplir el got i..., plof!, es va trencar. Em vaig sentir tranquil, realitzat, satisfet. Ha estat una de les poques vegades en que he dit una cosa i passa. Perquè, normalment, quan adverteixes d'una cosa, les conseqüències no passen mai al moment, sinó que passa el temps i aleshores li fa mal. Però com que ha passat tant temps ja no se'n recorda del que li havies dit. D'alguna manera, has de creure en aquella persona que t'està dient allò, perquè l'acompliment d'allò que et diu no és immediat. Per exemple: una persona comença a fumar i li dius: "T'anirà malament", però trigarà molt a fer mal. O algú que s'afeccioni al vi: "alerta que t'anirà malament això". i amb les drogues, igual, entre que hom els avisa, i s'acompleix allò que hom alerta, passa molt de temps. I amb les coses bones passa igual: "...Mira d'estudiar, mira de fer allò...". Quan es veu que ha funcionat? Després de molt de temps. En la vida humana no passa mai el que va passar amb el got i el cafè; això passa poquíssimes vegades. Hi ha a la vida una de les virtuts més humanes que tenim..., quina és? La fe, creure en aquell que ens està dient alguna cosa.

Per això, quan algú va a batejar-se a l'Església, el que ens pregunta el qui bateja és: "què demanes a l'Església?" I hom respon: "la fe". Per què? No perquè l'Església pugui donar la fe, la fe la dóna Déu. Però en l'església, en la comunitat cristiana veiem la realització d'allò que diu. Veiem persones, homes i dones, que han fet cas d'aquelles paraules, que les accepten. "Mira, aquesta persona n'ha fet cas, i es veu el resultat". Per tant, la comunitat cristiana dóna credibilitat a les paraules, es veu a on arriba aquella Paraula que es predica i, malgrat les ambigüitats.

Però fixeu-vos, que en el Baptisme, quan hom entra en la comunitat cristiana, igual que quan hom entra a la vida religiosa, que és la mateixa vida cristiana, sempre hi ha una actitud de renúncia, alguna cosa que ha de morir. Ha de renunciar, quan hom opta per la fe, quan hom es fa batejar, ha de renunciar, per això és tan difícil. Si ara, en comptes d'estar en una església catòlica estiguéssim en una església ortodoxa copta, i en Jesús Romero fos dintre de la comunitat ortodoxa-copta, la primera part de la celebració seria el ritual d'exèquies, per què? Perquè es visualitzaria, una de les coses importants del baptisme i de la professió religiosa: la mort. Quan hom es bateja, quan hom es fa cristià, mor juntament amb Crist, mor, renuncia, i l'església copta ho especifica molt clar, fins i tot, posen un vel a sobre del qui es bateja i es diuen les exèquies, mor. Quan hom s'introdueix al Baptisme, hom és enterrat juntament amb Crist, mor, renuncia, perquè, si hom es pren seriosament les paraules de Jesucrist: *No es pot servir Déu i al diner*, ens està demanat una renúncia; quan Jesús diu: *No jutgeu...* Ens està demanant una renúncia; quan Jesús diu: *No digueu a ningú pare, que tots sou germans...* Ens està demanant una renúncia. Quan Jesús diu: *Allò que feu a un d'aquest més petits, per petit que sigui, a mi m'ho feu*. Està demanant una renúncia. I quan diu: *No tingueu por*, està demanant valentia, renúncia a la por. Jesús ens demana renunciar.

Però la fe no solament és fiar-se i negar-se, sinó també és pre-gustar; com diu la Carta als Hebreus: *La fe és posseir anticipadament allò que esperem*. Hi ha una homilia molt bonica de Martin Luther, de la Nit de Nadal en la que diu: *Quan parlem de la vida de Jesús, normalment s'ha d'aplicar de dues maneres. La vida de Jesús és per nosaltres dues coses: primer s'ha de predicar com a exemple, però sobretot com a sacrament*, com a sacrament diu ell. *Normalment prediquem el que Jesús ha dit i ha fet com a exemple, i està bé, però també podem predicar com exemples, els sants*, -diu Luther-, *i són exemples, però quan prediquem a Jesús no és igual, -diu ell-, és un Sacrament*. Per què? *Perquè quan llegim la vida d'un sant allò que ens és proposat és molt maco, però quan llegim la vida de Crist en l'Escriptura, no simplement llegim, sinó que l'Escriptura ens dóna la força per portar-ho a terme. No és simplement la Paraula, no és simplement símbol, sinó presència, no simplement ens recorda, sinó que ens dóna la força, és un Sacrament; la lectura de l'Escriptura és un Sacrament..*

Per això diu l'Escriptura: *La Paraula de Déu és viva i eficaç, és més penetrant que una espasa de dos talls*. I com diu Isaïes: *Així com l'aigua quan baixa a la terra no torna a mi si no l'ha fecundada, igual la Paraula que envio sobre la terra, no retorna a mi, sinó ha fet el que jo li he dit*. Per tant, la lectura de l'Escriptura, sobretot de l'Evangeli, és per

a nosaltres no solament un recordatori, sinó una entrada en contacte amb el Senyor que realment ens surt a l'encontre. I en aquest trobament el Senyor ens vol introduir en l'experiència més profunda que Jesús va tenir: **la seva relació amb el Pare.**

El que hem sentit avui en l'Evangeli, allò tan profund de Jesús que el vertebrava: ***Tu ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.*** És aquesta relació profunda, tendra, forta, que el vertebrava, que li dóna força. I això, el creient que és batejat està cridat a fer-ho, més encara, està possibilitat per fer-ho. Mentre es llegeix i es deixa interpel·lar, i mentre llegeix amb fe el text, aquell text, **el va transfigurant a poc a poc, cristificant-lo, fent-lo a imatge de Jesús, fent-lo una criatura nova.**

La vida religiosa no és un sagrament. Per què? Perquè la vida religiosa, la vida de frare, és simplement la vida de batejat. Per això és tan bonic fer la professió avui, el dia del bateig del Senyor. És simplement el bateig, i no res més que el bateig. Per això a la comunitat dels frares, no ens uneixen ni lligams familiar, ni lligams de treball, ni lligams de raça, tot es basa en una sola cosa, **la fe.** Si la fe desapareix, desapareix la comunitat, que s'aguanta per la fe, per això és un signe de la fe de Jesús, de la fe en Jesús.

I la vida religiosa, com la vida del batejat no és una instal·lació. Ara en Jesús Romero concretarà els companys, però els companys no estables, sinó els companys de camí. Jesús Romero ha fet un llarg camí, però no l'ha acabat, ara tindrà uns altres companys, perquè tot el camí ens porta al Senyor, però ens porta per un camí molt concret, en la via de Fraternitat. En Jesús dirà en la seva professió: "I em dono de cor a aquesta Fraternitat". I en aquesta Fraternitat experimentarà com en el bateig, **la renúncia i el goig, experimentarà el dolor i la presència trasbalsadora del Senyor.** I, si es deixa portar per la dinàmica de la Fraternitat, i creu que el Senyor ens ha convocat, **a poc a poc, la seva vida s'anirà transfigurant, a imatge del Senyor, i ell esdevindrà un altre aspecte d'aquest gran cos que és Jesús.**